

Dimecres,
26 de maig a
les 6 de la tarda:
tertúlia amb la presència de
l'autora.

Amb ella comentarem el llibre
Què t'angoixa, Núria?
I moltes altres coses!

Biblioteca Joan Triadú
C/Arquebisbe Alemany, 5
08500 Vic
Tel. 93 883 33 25
www.bibliotecavic.cat
b.vic.jt@diba.cat

Entra a <http://www.aquifentertulia.blogspot.com> i deixa-hi els teus comentaris!

Tertúlies literàries

maig 2010

Glòria Llobet

La vols conèixer?
Vine a la Biblioteca!

·Biblioteca Joan Triadú · Vic·

Ajuntament de Vic

Diputació
Barcelona
xarxa de municipis

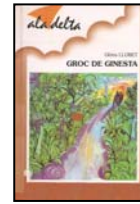
Qui és Glòria Llobet?

- ❖ Va néixer a Barcelona l'any 1956.
- ❖ Molts dels seus estius els va passar a Sant Hilari. Durant aquesta època va mantenir el contacte amb les seves amistats de l'hivern a través de cartes, cada vegada més llargues i elaborades
- ❖ Ha passat èpoques tan a Vallcarca com a València, on va

acabar la carrera, i també a la comarca d'Osona. Especialment ha estat molt lligada a Manlleu i als Hostalets de Balenya.

- ❖ Després de trencar-se el seu matrimoni, es posa a escriure.
- ❖ Va guanyar el premi Goleta i Bergantí d'el Masnou amb l'obra *Crònica d'una infidelitat i altres recreacions sobre la vida de parella*.
- ❖ Aquest premi li dona energia per seguir escrivint i molt. Tot i que ha escrit majoritàriament novel·la juvenil, durant els últims anys també s'ha dedicat a la novel·la per a adults: *El cor de les pedres* (2000), *Connecta't*, *Silvia* (2002), *Llàgrimes de quitrà* (2005), *D'Ager a Katmandú* (2009).

Groc de ginesta. Barcelona: Baula, 1995.

L'amistat entre tres noies de la mateixa edat, aparentment iguals però molt diferents en el fons, topa amb la realitat. La vida les ha fet canviar, i un dia s'adonen que ja no són el que eren. Els sembla que ja res no les uneix... Malgrat tot, la seva amistat rebrota, com el groc de ginesta, quan arriba el bon temps.

Lara, quin nom! Barcelona: Bromera, 1997.

L'amistat entre en Roger i l'Oriol es remunta als primers anys d'escola. Un estiu memorable la Lara entra en la vida d'aquests joves i els conflictes comencen i es multipliquen. Per l'escenari, un poble de la costa Brava, es mouen també els amics de la colla, que no es resignen a contemplar les situacions que es plantegen en aquest triangle sense ficar-hi cullerada.

Malgrat la boira. València: Ed. El Bullent, 1994.
Premi Enric Valor de Narrativa Juvenil (1993)

La Marta i en Pau són dos germans que tenen una vida plena d'emocions ben diverses. Al llarg d'un hivern, sota la boira de Manlleu, es van desgranant les seves angoixes i les seves il·lusions. Potser, fins i tot, descobriran el seu primer gran amor.

Pensaré en tu. Alzira: Bromera, 1999.

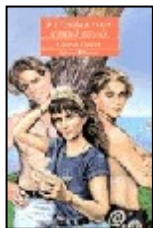
El Jordi i l'Andrea no reben amb gens d'entusiasme la notícia de la visita de la seva cosina francesa. Haver de compartir amb una estranya tot un mes de vacances no els fa cap gràcia i quan l'Aline arriba a Barcelona no s'hi sent molt ben acollida. Però l'actitud dels dos germans va canviant a mesura que s'adonen dels aspectes positius que els aporta la nouvinguda.

El pou. Alzira: Bromera, 2002.

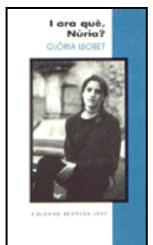
Tots els joves tenien gravades al cap les imatges esgarrifoses d'aquella nit i els interrogatoris de la Guàrdia Civil, però havien promès no parlar-ne mai més. Anys després, el Carles decideix visitar per darrera vegada el mas on va ocórrer tot junt amb la Mei i la Sara. Així és com van rememorant el que van suposar aquells estius junts.

Què ha escrit **Glòria Llobet**?

A l'ombra d'un germà bessó. Alzira: Bromera, 1994.

El Sergi i l'Oriol són dos bessons idèntics. Però, amb els anys, cadascun d'ells ha anat forjant la seva personalitat i els seus caràcters són força divergents. Quan coneixen la Cristina, les tensions entre els dos germans arriben a provocar situacions conflictives que faran créixer els seus desigs d'independència.

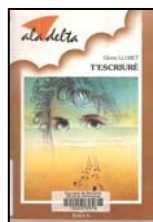
I Ara què, Núria? Barcelona: Columna, 1995.

Després de tres anys convivint sota el mateix sostre, obligats per les circumstàncies familiars, en David i la Núria intenten superar les tensions i fan front als sentiments que naixen entre ells. Quan, finalment sembla que la tranquil·litat envolta la jove parella, n fet imprevist i tràgic desencadena nous problemes.

El diari de la Neus. Barcelona: Castellnou, 1996.

La Neus, una noia de catorze anys, confia al diari els seus maldecaps d'adolescent: la convivència amb la mare i el germà, les relacions amb les amigues, el pas de l'escola a l'institut, la descoberta de l'amor... Però un accident de moto d'un amic seu l'obligarà a replantejar-se moltes coses i la farà canviar força.

T'escriré. Barcelona: Baula, 1994.

L'Anna ha viscut sempre a Gandia, una ciutat valenciana. Allí hi té els amics, els companys de classe... Un bon dia ha d'anar-se'n a viure lluny de tot, sobtadament i per sempre. L'experiència serà difícil, però enriquidora. Deixarà moltes vivències al seu darrere, però en trobarà d'altres al seu nou lloc de residència.

Què ha dit **Glòria Llobet**?

"Crec que quan un lector llegeix una novel·la en primera persona se sent molt més pròxim al protagonista, i això dóna agilitat"

"Moltes vegades es qualifica la literatura juvenil com a literatura de segona categoria. Però per mi resulta més difícil escriure per a joves que per a adults."

"La vivacitat i l'agilitat són característiques de la meua prosa. Això no ha canviat i crec que seguirà formant part del meu estil. No m'agrada entretenir-me amb descripcions."

"A mi no em costa gaire escriure. Poques vegades m'he sentit encallada en algun punt o se m'ha fet feixuga la història. Tampoc no reviso gaire els textos, simplement van sortint. Això sí, volen el seu temps."

Què t'angoixa, Núria?

Premi Vila de l'Eliana (1992)

Parlo de coses molt quotidianes. En el cas de la narrativa juvenil, ho he buscat conscientment, perquè penso que és important que els joves s'identifiquin amb els personatges quan llegeixen una novel·la

Quan escric planifico poc. Potser per aquest motiu he hagut de deixar algunes novel·les a mig fer, perquè no sabia com continuar-les.

Jo sempre he escrit sobre el que m'ha vingut de gust. I, sincerament, quan vaig començar a escriure per a joves feia molt de temps que no llegia literatura juvenil i no sabia ni el que es feia ni el que hi havia al mercat. En coneixia alguns autors, però no n'havia llegit gaire.

Extret de : <http://www.joanducros.net/corpus/Gloria%20Llobet.html#links>

- Vaja...! – va dir amb veu trencada -. No em semblava que et preocupés gens ni mica el que jo pogués pensar...

Hi havia en les seves paraules una al·lusió velada a l'esquerpa actitud que jo havia adoptat setmanes enrera, abans de marxar de vacances amb el pare. Vaig enrogir, n'estic segura, i vaig agrair que la bellugadissa claror de l'espelma li impedís d'adonar-se'n.

- Jo no... no volia que...- em maleïa els ossos per balbotejar d'aquella manera -. No sé què t'ha explicat en Pau... Volia aclarir-ho...

Encara tenia els ulls clavats en els meus, com si em volgués endevinar.

- Vam tenir unes paraules, una nit...

- Què vols dir? Vàreu discutir?

Va somriure, complagut amb el record.

- Mai no m'havia pegat amb ningú... Però aquell cop de puny se'l va merèixer...

Aquella revelació em va sorprendre tant que, per uns instants, vaig pensar que estàvem parlant de temes diferents. Em va costar d'articular la meva pregunta:

- Us vau pegar per culpa meva?